

Dato: 27. november 2008
Kontor: Visum, Udsendelser
og Humanitære Sager
J.nr.: 2008/4111-390
Sagsbeh.: ANT
Fil-navn: UUI 24-besvarelse

Besvarelse af spørgsmål nr. 24 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 3. november 2008 (Alm. Del – Spørgsmål nr. 24).

Spørgsmål:

"Bør Flygtningenævnet ikke tilstræbe at træffe afgørelser, der ikke medfører, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er nødt til at bringe artikel 39 i anvendelse overfor Danmark og ændre sin praksis, såfremt det sker?"

Svar:

Danmark har ratificeret Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og de danske myndigheder er derfor generelt forpligtede til at indrette deres praksis efter de afgørelser, som træffes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen).

Dette gælder også for de danske domstole og for Flygtningenævnet, der er et uafhængigt domstolslignende organ.

Jeg har som integrationsminister ikke kompetence i asylsager, og jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvorledes Flygtningenævnet bør træffe afgørelse i asylsager.

Flygtningenævnet har dog oplyst følgende om, hvorledes Flygtningenævnet træffer afgørelse i asylsager:

"Flygtningenævnet behandler klager over Udlændingenservices afslag på asyl i medfør af udlændingelovens § 7.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet træffer afgørelser i asylsager efter en konkret og individuel vurdering af den enkelte asylansøgers forklaring om sit asylmotiv sammenholdt med de til enhver tid foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland.

Det generelle kriterium for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller risiko herfor.

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, for opfyldt, kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger blandt andet af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Efter udlændingelovens § 31, stk. 2, må en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter

endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1, som er absolut.

For at sikre, at dets afgørelser er i overensstemmelse med praksis ved Menneskerettighedsdomstolen og andre menneskeretlige organer, har Flygtningenævnet i samarbejde med Ud-lændingetjenesten udarbejdet en række notater om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's Flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og endelig et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne indgår i grundlaget for nævnets afgørelser og ajourføres løbende og er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.”

Jeg formoder, at når der i spørgsmålet henvises til artikel 39, så menes der rettelig Rule 39 i Domstolens procesreglement (Rules of Court).

Efter den nævnte bestemmelse kan Domstolen efter anmodning eller af egen drift komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger, som efter Domstolens vurdering bør træffes af hensyn til parterne eller af hensyn til en korrekt behandling af klagesagen, indtil Domstolen har afsagt dom i klagesagen. Med andre ord kan Domstolen altså rette henvendelse til den indklagede stat og anmode om, at de nationale myndigheder sætter en sag i bero – f.eks. suspenderer en planlagt udsendelse – indtil Domstolen har afsagt dom i klagesagen.

Der er ikke i Domstolens Procesreglement angivet nærmere kriterier for, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger. Domstolen har imidlertid bl.a. i sagen *Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet*, dom af 4. februar 2005, udtalt, at Domstolen kun anvender Rule 39, hvor der er en nærliggende risiko for uoprettelig skade.

Jeg må formode, at Domstolen i de 342 sager, som der henvises til i udvalgets spørgsmål nr. 25, har vurderet, at foreløbige foranstaltninger har været nødvendige af hensyn til parterne eller af hensyn til en korrekt behandling af sagerne.

Domstolen har i ovennævnte dom endvidere udtalt, at en stats unkladelse af at efterkomme en henstilling fra Domstolen om foreløbige foranstaltninger må betragtes som en overtrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 34, idet en sådan unkladelse må anses at hindre Domstolens effektive behandling af en klagesag og at hindre klagerens effektive udøvelse af sin individuelle klageret efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 34.

Flygtningenævnet har for så vidt angår Domstolens anvendelse af Rule 39 udtalt:

”Hvis Menneskerettighedsdomstolen i forbindelse med en klagesag for Domstolen anmoder Danmark om at udsætte udrejsefristen under henvisning til Rule 39, mens sagen behandles, udsætter Flygtningenævnet altid udrejsefristen.”